

Magazín

č. 36 | jaro 2026

 NEMOCNICE
ŠUMPERK

8 ,Hlavně odvázně' s Adélou Měrkovou

15 Nemocnice Šumperk má první „VOŠáky“

29 Family Days s Nemocnicí Šumperk

PODPOŘÍME VÁS NA CESTĚ KE ZDRAVÍ

PODMÍNĚNÉ
PREVENTIVNÍ
PROHLÍDKOU

OČKOVÁNÍ

PODPORA
PŘI NEMOCI

PREVENCE
ONEMOCNĚNÍ

DÁRCI

K PORODU
A PO PORODU

**PŘÍSPĚVKY
NA PREVENCI**

Myslíme na všechny naše klienty.
Každému přinášíme způsob,
jak podpořit to nejdražší,
co máme – vlastní zdraví.

www.vzp.cz/vyhody

Obsah

Soutěž v pečovatelské činnosti	4
Dobrovolníkem na zkoušku	4
Akce pro budoucí zdravotníky	5
Zveme maminky na další odpoledne s porodní asistentkou	6
Tulipánový měsíc na onkologii	7
Hledá se porodnice roku! Bude to ta naše?	7
Mezinárodní den sester	7
„Hlavně odvážně“ s Adélou Měrkovou	8
Zpátky domů do Rejchartic	12
Nemocnice Šumperk má první „vošáky“	15

Od skromných koncertů k jednomu z nejúspěšnějších festivalů hudby v Česku	18
Každý týden se počítá: proč je u preeklampsie klíčové včasné sledování	22
Od krizových scénářů po každodenní provoz. Jak se hlídá bezpečnost nemocnice?	24
Poděkování všem zdravotníkům, kteří své povolání vnímají víc jako poslání než jen zaměstnání	27
Family Days s Nemocnicí Šumperk	29
„Naše“ miminka a nejmenší pacienti hlídají nové monitory dechu	34
Příběh 130 let zdravotní péče v Šumperku	35

Vydává Nemocnice Šumperk a.s.
Nerudova 640/41, 787 01 Šumperk
IČO: 47682795
Vychází 4 x ročně.
Toto číslo bylo vydáno 3. června 2026.

Evidenční číslo: MK ČR E 23591
E-mail: magazin@nemocnicesumperk.cz
Web: www.nemocnicesumperk.cz
Foto: archiv Nemocnice Šumperk

 **NEMOCNICE
ŠUMPERK**

Soutěž v pečovatelské činnosti

Odborné učiliště a Praktická škola Mohelnice uspořádala již čtvrtý ročník soutěže v pečovatelské činnosti. Pozvání letos kromě žáků z Mohelnice přijaly také školy ze Zlína, Kelče, Prostějova, Lipové-lázní, Křenovic, Žamberka, Ostravy a ze slovenského Vranova nad Topľou. Soutěž se skládala ze čtyř oblastí, které jsou v Mohelnici součástí výuky. Jednalo se o pečovatelské, kardiopulmonální resuscitace, šicí dílny a vaření. Absolventi oboru

pečovatelské služby je totiž budou potřebovat při výkonu svého budoucího povolání. „Obor pečovatelské služby nabízíme proto, že je to v dnešní době velice lukrativní, a víme, že žáci budou mít na trhu práce vysokou uplatnitelnost,“ říká Lucie Fialová, učitelka odborného výcviku a organizátorka soutěže. Nemocnice Šumperk poskytla do soutěže dárkové balíčky jako odměny pro všechny soutěžící.

Dobrovolníkem na zkoušku

V dubnu jsme v naší nemocnici a na Interně Zábřeh poprvé uspořádali akci Dobrovolníkem na zkoušku. V rámci ní si mohli zájemci vyzkoušet, jaké to je být dobrovolníkem, a to bez složitých papírování či školení. Samozřejmě pod dohledem našeho personálu. U nás v nemocnici jsme přivítali 6 dobrovolníků, na Interně Zábřeh jednoho. Mohli si vyzkoušet rozhovory u lůžka, společnou procházku

nebo hraní společenských her. Především si ale vyzkoušeli činnost dobrovolníka na vlastní kůži a doptali se na vše, co je zajímalo. „Akci považuji za úspěšnou. S několika zúčastněnými již máme podepsanou smlouvu, a stanou se tak součástí našeho stávajícího týmu dobrovolníků,“ hodnotí akci aktivizační pracovnice Bc. Iva Dvořáková.

Akce pro budoucí zdravotníky

Nedávno se u nás uskutečnily hned dvě akce pro budoucí zdravotníky. V rámci mezinárodního programu BIP (Blended Intensive Programme) organizovaného Fakultou zdravotnických věd Univerzity Palackého v Olomouci se k nám přijeli podívat zahraniční studenti ze Slovenska, ale i třeba z Řecka nebo z Egypta. O pár týdnů dříve proběhl náš oblíbený Den pro sestry, kdy měli studenti

opět možnost nahlédnout do ostrého provozu operačního sálu, seznámili se s operačními nástroji i vedením dokumentace a vyzkoušeli si některé úkony, které k práci instrumentárek neodmyslitelně patří. Děkujeme všem studentkám a studentům za návštěvu. Věříme, že jsme je zaujali, a třeba se z některých stanou naši noví kolegové.

Návštěva zahraničních studentů

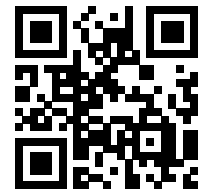
Zveme maminky na další odpoledne s porodní asistentkou

V pondělí **15. června od 14:00 do 17:00 hodin** připravujeme pro nastávající maminky další odpoledne s porodní asistentkou. Přijďte si za námi do kongresového sálu (pavilon C, 2. patro) dát kávu, něco dobrého na zub a při té příležitosti si popovídat.

Spektrum témat bude široké, od předporodní tematiky až po tu poporodní. Budou se na vás

také těšit porodní asistentky, které si s vámi rády popovídají o možnostech tejpování, těhotenských masáží, aromaterapii nebo využití rebozo šátku.

**Svoji účast nám prosím
potvrďte předem
pomocí QR kódu.**

Tulipánový měsíc na onkologii

Stejně jako každý rok se i letos naše onkologické oddělení připojilo k Tulipánovému měsíci. Každý pacient s onkologickým onemocněním tak od nás v březnu dostal tulipán jako symbol naděje a podpory. Protože i malým gestem můžeme někdy udělat obrovskou radost.

Mezinárodní den sester

Stejně jako v předchozích letech jsme i letos při příležitosti Mezinárodního dne sester pozvali naše kolegy a kolegyně do divadla. Tentokrát jsme vybrali představení Botox bez záruky, které nás nezklamalo. Šumperský herecký soubor byl jako vždy skvělý. Děkujeme Divadlu Šumperk, že můžeme v rámci naší spolupráce pravidelně nabízet kolegům a jejich rodinám volné vstupenky na představení.

Hledá se porodnice roku! Bude to ta naše?

I letos se můžou maminky prostřednictvím sdílení zkušeností s naší porodnicí zapojit do ankety „porodnice roku“, kterou vyhlašuje web eMimino.cz. Budeme rádi, když nám napíšete, jak jste byly s naší porodnicí spokojené, a pomůžete tak případně dalším maminkám s rozhodováním, kde chtějí rodit ony.

Vaši recenzi můžete vložit po načtení QR kódu.
Děkujeme!

PORODNICE ROKU

Napište recenzi na porodnici a staňte se průvodcem pro budoucí rodiče.

PORODNICE ROKU

Ohodnoťte porodnici na webu eMimino.cz

4.7

eMimino.cz

DĚKUJEME!

„Hlavně odvážně“ s Adélou Měrkovou

Gymnastika, parkour, akrobatické skoky na lyžích. Dá se bez nadsázky říct, že do čeho se Adéla Měrková pustí, v tom vyniká. V rozhovoru s ní se dozvíte například to, kdy si poprvé uvědomila, že je opravdu dobrá, jaká je ve skutečnosti atmosféra na olympiádě nebo jaké je to trénovat pod vedením Aleše Valenty.

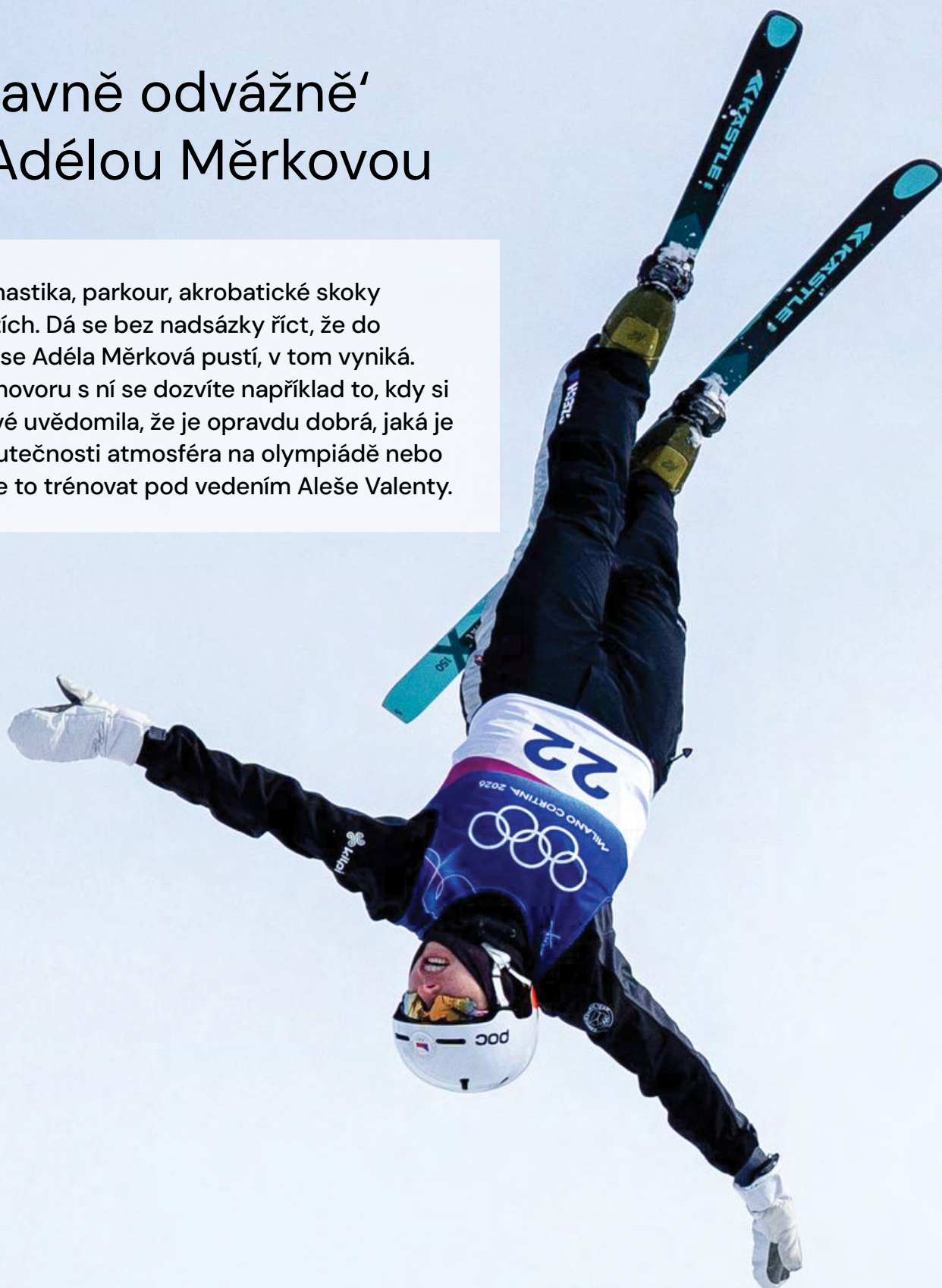

Foto: Český olympijský výbor

Adéla byla sportovkyní od malička. Se svou sestrou, dvojčetem Vendulou, v jejich 12 letech vynikaly v šumperském oddílu gymnastiky natolik, že se s nimi maminka rozhodla přestěhovat do Prahy, kde měly k dispozici to nejlepší možné zázemí. A vyplatilo se. Po mezinárodních úspěších v gymnastice a parkouru se Adéla vydala na dráhu akrobatických skoků na lyžích (aerials), ve kterých letos také poprvé reprezentovala Českou republiku na olympijských hrách v Itálii. Kromě toho, že je talentovaná sportovkyně, je Adéla také nadšená kaskadérka. Díky tomu se účastnila například natáčení seriálu *The Wheel of time* v Maroku. A v neposlední řadě je také studentkou navazujícího magisterského studia na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy.

Narodila jste se v Šumperku, ale od svých 12 let žijete v Praze. Kde se cítíte více jako doma?

Doma se více cítím tady, v Šumperku. Miluju tu přírodu, Jeseníky jsou pro mě pořád domov. A navíc tu mám i celou rodinu, za kterou vždycky ráda přijedu. Praha je skvělá, je tam spousta příležitostí, ale čím jsem starší, tím radši se vracím na Moravu. Bohužel zároveň čím jsem starší, tím méně mám možností sem přijet, protože povinností je stále více a času stále méně.

Pamatujete si, kdy jste si poprvé uvědomila, že jste ve sportu opravdu dobrá?

Společně se sestrou jsme od malička dělaly gymnastiku a už tehdy bylo vidět, že jsme na pohyb talentované. Tělocvična byla naše přirozené prostředí, kde jsme mohly být hlavou dolů nebo dělat salta. Cítila jsem se v tom dobře. Všichni nás vždy chválili, jak jsme šikovné, takže nám docházelo, že jsme asi opravdu dobré. A zároveň nás to bavilo, takže docházelo k progresu.

Nedávno jste opustila parkourovou kariéru, ve které jste byla velmi úspěšná, a přešla jste k akrobatickému lyžování. Co Vás k tomu vedlo?

V parkouru jsem závodila pro radost a tréninky pro mě byly poměrně snadné. Ve své pětileté parkourové kariéře jsem totiž hodně čerpala z gymnastiky, kterou jsem dělala od malička. Z let neskutečné dřiny v tělocvičně. Trénovala jsem pro zábavu, aby mě to bavilo, ale díky té gymnastické průpravě jsem se mohla porovnávat s těmi nejlepšími. Stále mě to baví, občas si jdu jen tak zaskákat, ale nevidím v tom už pro sebe takovou budoucnost.

Zato aerials mě chytlo. Baví mě na tom, že je to adrenalinový sport, že člověk vyletí do ohromné výšky a co je schopný za tu dobu tam udělat. Vidím v tom větší potenciál a chci se zlepšovat. Dalo by se říct, že v parkouru jsem se umisťovala na předních příčkách bez větší námahy, kdežto v aerials vidím tu cestu, kterou budu muset ujit, a těším se na ni. Budu muset makat a zlepšovat se, abych se jednou mohla vyrovnat těm nejlepším.

Co se Vám honí hlavou na můstku před tím, než skočíte?

Záleží, jestli je to závodní, nebo tréninkový skok. Aleš nás učí, že závod je trénink, že nad tím nesmíme přemýšlet jinak. Zatím ale nejsem na takové úrovni, abych to tak vnímala. Závod je závod. Jsem nervóznější, nedokážu se oprostít od toho, že jsem na závodě, ale snažím se. Každopádně, ať už je to závod, nebo trénink, vždy tam probíhá nějaká vizualizace skoku. Přehraji si ho v hlavě a řeknu si: „Hlavně odvážně.“ Protože jakmile má člověk strach nebo jde s menším odhodláním, může to pokazit.

Jaké to je být na olympiádě?

Skvělé. Fakt dobrý pocit. Je to největší soutěž, jaké se sportovec může zúčastnit, a zároveň obrovská čest reprezentovat svoji zemi. Nejvíce se mi na tom líbila ta hrdost rodiny. Když jsem stála na můstku a viděla dole mamku, tatku a ségru, málem mi ukápla slza, jak mi fandili. Oba rodiče tomu obětovali hodně, abych se dostala tam, kde jsem.

Panuje na takové soutěži mezi sportovci spíše podporující nebo konkurenční atmosféra?

Hodně záleží na disciplíně. Aerials je poměrně přátelské prostředí. Jsou tam lidé, u kterých je vidět, že vám to přejí. Myslím si, že je to i tím, že je to adrenalinový, dá se říct trochu rizikový sport. Každopádně jsem pořád nováček, mám za sebou třetí sezónu a ještě do toho úplně nevidím. Avšak doufám, že se v tom nepletu.

S jakými pocity jste se vrátila z olympiády domů?

Moc jsem si to užila. Byla to olympiáda! Přijela mě podpořit moje rodina, byla jsem tam s těmi nejlepšími z nejlepších. Bohužel mi ani jeden ze dvou kvalifikačních skoků nevyšel. U aerials je zásadní, aby člověk doskočil na nohy, ale já jsem u obou spadla. Ale jela jsem tam s tím, užít si tu olympijskou atmosféru a nasbírat zkušenosti. A to se povedlo. Příště tam chci jet s nějakými ambicemi, třeba dostat se do TOP 10. Taky bych si moc přála, abychom se na příští olympiádu kvalifikovaly se sestrou obě.

► **Jak se Vám trénuje pod vedení olympijského vítěze Aleše Valenty?**

Je to super. Ne proto, že je to olympijský vítěz, ale proto, že je skvělý člověk. Má nám co předat nejen po sportovní, ale i po lidské stránce. Motivuje nás tím správným způsobem. Je spíše přátelský než přísný, ale zároveň má přirozenou autoritu, a když něco řekne, tak to platí. Dává nám zpětnou vazbu, konkrétní rady a tipy co změnit, abychom se zlepšovali. Za svoji sportovní kariéru to mám s kým srovnávat, a o to více si ho vážím.

Máte v hlavě nějakou radu, kterou Vám Aleš dal?

Jak jsem již zmiňovala, Aleš nám vždycky říká, že „závod je trénink“. Všechny v týmu nás vede k tomu, že se nemáme snažit závodit, ale soustředit se sami na sebe. Říká, že člověk nejede na olympiádu „rozdrtit“ soupeře a vyhrát zlatou medaili, ale skočit co nejlépe dokáže.

Co je pro Vás, kromě tréninků, zásadní pro udržení kondice?

Jako sportovec potřebuji mít dost energie a síly, takže se soustředím na to, abych měla ve stravě zastoupené všechny důležité živiny: bílkoviny, sacharidy i tuky. Snažím se nejíst „blbosti“. Dortík po tréninku si ale někdy dopřeji, když na něj mám opravdu chuť. Dbám také na regeneraci, protože trénink + regenerace = výkon. A nezapomínám ani na kompenzační cvičení.

Minulý rok uspořádala naše nemocnice ve spolupráci s MAPO academy besedu s Alešem Valentou. Kdybychom udělali za 20 let besedu s Adélou Měrkovou, jak byste si přála, abychom Vás představili?

Ráda bych především motivovala lidi ke sportu. Přála bych si, aby se vědělo, že jsem tvrdě makala a měla úspěch. Ale čím jsem starší, tím víc mi dochází, že to není o sbírání medailí, ale o tom se hýbat a mít z toho radost. Mým přáním je, aby ve mně lidé viděli motivaci se hýbat a dělat to, co je baví.

Chtěla bych být podobná Alešovi, který nebyl celý život „jenom“ sportovec. Dokázal se prosadit v různých oblastech, je to „multifunkční“ člověk. Pro mě je velkým vzorem nejen ve sportu. Velkou motivací je pro mě také Hanička Dvorská. Kaskadérka, které je už nějakých pětadesát let a stále je aktivní. Měla jsem tu čest s ní natáčet, má skvělou energii. Je to celoživotní sportovkyně,

Foto: Český olympijský výbor

rozdává radost lidem nejen skrze sport, ale i svým způsobem komunikace. Takže bych chtěla být trošku i jako Hanička a rozdávat dobrou energii.

Zkrátka bych chtěla být dobrý sportovec, dobrá kaskadérka. Mým snem je být součástí Cirque du Soleil a podílet se na nějakém super představení. A ta zlatá medaile by taky nebyla k zahození (smích).

Máte na závěr nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Aby dělali to, co je baví a v čem vidí smysl. Já jsem vždycky věděla, že mám budoucnost ve sportu a že ho chci dělat. V tréninku a pohybu obecně vidím obrovský smysl, a proto to dělám, i když se mi třeba nechce, a jdu si za tím zuby nehty, přes všechny překážky.

Adéla Měrková se sestrou Vendulou

Zpátky domů do Rejchartic

Nádherná příroda, klid, pohnutá poválečná historie. To jsou Rejchartice. Malá obec rozkládající se v jednom z nejkrásnějších údolí v našem okolí. Pokud byste nevěřili, tak se na chvíli zastavte nad obcí na křižovatce Rejchartice – Kopřivná – Prameny a rozhlédněte se kolem sebe. Výhled na všechny strany je úchvatný. A stejně úchvatná a zajímavá je historie i současnost této malé vesnice.

Základem názvu obce je staročeské jméno Rejchart neboli Richard, německy se obec nazývala Reigersdorf. Většina původních obyvatel byla po II. světové válce odsunuta do Německa, na jejich místa se postupně stěhovali lidé z okolních obcí i z různých koutů tehdejšího Československa. Do roku 1960 byla součástí Rejchartic také osada Osikov. V roce 1976 byly Rejchartice připojeny k Rapotínu a spolu s ním pak po roce 1980 k Šumperku. Od roku 1990 jsou opět samostatnou správní jednotkou. Na konci 19. století žilo v Rejcharticích 548 osob, v Osikově pak 184 obyvatel v drtivé většině německé národnosti. Dnes žije v obci trvale 180 obyvatel. První zmínka o obci s názvem Ricardi villa je z roku 1350. Význam obce v následujících stoletích dokládá výstavba kostela v roce 1643 a jeho přebudování v pozdně barokním slohu v roce 1770. V roce 1793 byla vybudována škola, která byla zrušena po roce 1976. Dnes je starostou obce Ing. Rudolf Brož, rejchartický rodák, který strávil pracovní život v manažerských pozicích v technických oborech doma i v zahraničí. V roce 2008 se vrátil do rodné obce a od roku 2018 je starostou Rejchartic.

Jakým řízením osudu jste se stal starostou Rejchartic?

V Recharticích žiji od roku 1955, když zde moji rodiče zakoupili rodinný dům. V naší obci jsem navštěvoval jednotřídku, pak jsem pokračoval v Petrově. Vystudoval jsem Vysokou školu báňskou v Ostravě, obor slévárenství. Osmadvacet let jsem pracoval v MEZu Mohelnice, pozdějšímu Siemensu, rovněž ve firmách Kovolit a ZKL a na manažerské pozici také v Německu ve firmě Siemens. Po rekonstrukci rodného domu jsme se přestěhovali z Mohelnice do Rejchartic. Na popud mého kamaráda, starosty nedaleké obce, jsem pak dal dohromady kandidátku pro komunální volby 2018 a od té doby již druhé volební období dělám starostou Rejchartic.

S jakými plány jste křeslo starosty přijal? A jak se dá uplatnit zkušenost vrcholového manažera ve výrazně technickém oboru při řízení obce?

Celá řada věcí z mé praxe se dá uplatnit, ale je to jiné než v privátní sféře. V privátu bylo jednodušší rozhodování a hlavně bylo všechno rychlejší. Vše se také dalo vyčíslit, stanovit hodnotové ukazatele... Když jsem se vrátil do obce, řekl jsem si, že by se některé věci daly zlepšit. Rejchartice jsou krásné a klidné místo a mají značný potenciál ke zlepšení. Samozřejmě je to také otázka finanční, máme 180 obyvatel a tomu odpovídá rozpočet. Ten se ale dá zlepšit využitím dotačních titulů, a o to se snažíme. Například máme v obci větší bytový dům, jehož okolí

bylo potřeba zkulturnit, a to se skutečně povedlo. Dnes je zde nový most, dlážděný chodník a nové osvětlení.

Které další aktivity navázaly na první úspěšný projekt?

Vypracovali jsme plán rozvoje obce do roku 2027 a řídíme se jím. U obecního úřadu jsme vybudovali parkoviště, dokončili jsme obnovu historické hřbitovní zdi. Zrekonstruovali jsme pomník věnovaný padlým z první světové války. Podařilo se nám vyřešit svoz odpadu a vybudovat v horní části obce točnu pro svozový vůz. Letos také začínáme budovat multifunkční hřiště a u obecního úřadu menší herní areál pro zábavu nejmenších dětí.

Jaké aktivity vidíte jako zásadní pro další rozvoj obce v příštích letech?

V roce 2024 jsme provedli změnu územního plánu, a to nám do budoucna umožňuje vytvoření parcel pro výstavbu rodinných domů. V případě zájmu bychom využili dotační tituly na zasaďování pozemků. Pro zlepšení životního prostředí v údolí bychom chtěli zahájit program instalace domovních čistíren odpadních vod. Také máme v programu opravy místních komunikací.

Kdybyste měl zmínit jednu aktivitu, která se opravdu povedla a jste na ni hrdý, která by to byla?

Největší radost mám z toho, že je dnes obec napojena z obou stran silnicí s nejlepším povrchem v okrese. Trvalo to hodně dlouho, byly to roky vysvětlování a žádání. Komunikace III. třídy 44640 Rapotín – Rejchartice byla naposledy kompletně rekonstruována v roce 1967. Pak jen samé záplatování. Podařilo se mi vysvětlit situaci bývalému hejtmanovi Olomouckého kraje, ten přislíbil kompletní opravu silnice a nově zvolené vedení kraje tuto rekonstrukci podpořilo a zajistilo. Nová silnice se opravdu povedla, je radost se po ní svézt.

To je docela rozsáhlá aktivita na relativně malou obec. Co mohou Rejchartice nabídnout turistům?

Obcí prochází značené turistické stezky, které vás mohou přivést na nádherná místa různě náročnými trasami. Kratší trasa například na rozhlednu na Bukové hoře, náročnější pak na Prameny nebo na Osikov a do Kopřivně. Stejně tak prochází obcí značené cyklotrasy. Díky společnosti ARTIBI máme v obci zajímavé „andělarium“. Významnou památkou je barokní kostel svatého Michaela a celkově údolí, ve kterém Rejchartice leží, jsou úžasnou přírodní scénérií. ▶

► **Daří se Vám zapojit do aktivit obce místní obyvatelé? Daří se vám udržet v obci mladé lidi?** Dnes má obec 180 obyvatel, průměrný věk je 45 let. Rádi bychom počet obyvatel zvýšili a průměrný věk snížili. Proto děláme pro občany maximum, a myslím si, že zatím k celkové spokojenosti. Podařilo se nám obnovit provoz hospody od čtvrtka do soboty s možností letního venkovního posezení. Máme aktivní knihovnu využívající výměnný knižní fond ze Šumperka. V sále na obecním úřadě máme tři stoly na ping-pong, hrajeme ve čtvrtek a v sobotu, pak jdou hráči zhodnotit nejenom hru do hospody. Zajišťujeme divadelní představení, letní kino, taneční zábavy, setkání seniorů, MDŽ, vítání občánků, rozsvícení vánočního stromku, dětský den a pouť. Podporujeme společnost ARTIBI, která organizuje každoroční dřevosochání spojené se společenským setkáním. Účastníme se také aktivit Svazku obcí údolí Desné, kde jsme jako obec dlouholetým členem.

V říjnu tohoto roku proběhnou volby do obecních zastupitelstev. Jste rozhodnut v práci pokračovat?

V říjnu budu kandidovat. Je před námi ještě hodně práce. Kromě všeho, co jsem již zmínil, bychom ještě chtěli vybudovat retenční nádrž pro zadržení vody v krajině, opravit mosty a místní komunikace. Máme v plánu vybudovat terasu za hostincem a zřídit přes ni další vchod. Zvažuji i výtah do patra obecního úřadu. V prvním patře se nachází společenský sál a zdolat poměrně příkré schody je pro naše starší spoluobčany mnohdy obtížné.

Nemocnice Šumperk v rámci programu společenské odpovědnosti podporuje aktivity okolních obcí. Je pro Rejchartice tato podpora přínosem? Jak ji využíváte?

Byli jsme velice mile překvapeni. Vaši finanční podporu využijeme pro děti a mládež v souladu s myšlenkou prevence na dobudování hřiště pro sportovní aktivity, a doplníme tak další dotační tituly. Pro nás je každá spolupráce důležitá a jsem rád, když mohu o takovéto podpoře informovat občany i zastupitelstvo.

Nemocnice Šumperk má první „vošáky“

Spolupráce mezi naší nemocnicí a Střední zdravotnickou školou a Vyšší odbornou školou zdravotnickou Šumperk přináší první hmatatelné výsledky. Vyšší odbornou školu v oboru diplomovaná všeobecná sestra nedávno úspěšně dokončilo 22 absolventů. A hned 14 z nich zároveň pracuje u nás v nemocnici. Pro regionální zdravotnictví jde přitom o mimořádný milník.

Stovky hodin výuky, praxe i samostudia a jeden společný cíl: stát se diplomovanou všeobecnou sestrou. Povedlo se, a tak se hned 14 praktických sester v Nemocnici Šumperk může nově chlubit titulem DiS., tedy diplomovaná všeobecná sestra. Školu přímo v Šumperku se jim podařilo absolvovat díky kombinované formě studia, aniž by za vyšším vzděláním musely dojíždět do vzdálenějších měst. Pro některé sestry přitom nešlo jen o profesní posun, ale i o splnění dlouholetého osobního cíle. „Úspěšné dokončení studia pro mě znamenalo splnění malého snu. Získáním titulu jsem si rozšířila

kompetence, ale také získala větší samostatnost v práci,“ popisuje Martina Vaváková, DiS., jedna z absolventek vyšší odborné školy.

O to, aby si praktické sestry mohly doplnit vzdělání a neodcházet přitom z práce, usilovala nemocnice dlouhodobě. Proto spojila síly se Střední zdravotnickou školou Šumperk s cílem otevřít přímo v Šumperku také vyšší odbornou školu. Podařilo se, a tak už na podzim roku 2022 zasedli do školních lavic nově vzniklé vyšší odborné školy první studenti. Studium při zaměstnání však nebylo ▶

► jednoduché. Absolventi museli skloubit pracovní povinnosti, školu i osobní život. „Je to určitě náročnější a hodně záleží na tom, jestli vám vyjde vstříc zaměstnavatel i rodina. Když kolem sebe máte podporu a fungující zázemí, zvládnout se dá všechno,“ říká Martina Vaváková. Důležitou roli podle ní hráli také spolužáci a lidé v pracovním kolektivu, kteří si během studia navzájem pomáhali. Jak sama dodává, velkou oporou byli i lidé, kteří při ní stáli ve škole i v práci.

Z pohledu nemocnice má úspěšné dokončení studia jejich zaměstnanců ještě jeden zásadní rozměr. Diplomovaná všeobecná sestra má oproti praktické sestře širší kompetence a vyšší míru samostatnosti při poskytování ošetrovatelské péče. „Pro nemocnici je to velmi důležitý krok. Naše řady posilují diplomované všeobecné sestry, které mohou vykonávat širší spektrum odborných činností a nést vyšší míru odpovědnosti. To nám umožňuje ještě lépe organizovat péči a reagovat na potřeby pacientů,“ říká náměstkyně pro nelékařské zdravotnické profese Mgr. Martina Suralová, MBA s tím, že v praxi to znamená například větší samostatnost při plánování a vyhodnocování ošetrovatelské péče, širší možnosti podávání léčiv či provádění odborných výkonů.

Samotní absolventi přitom změny vnímají i ve své každodenní práci. „Určitě cítím rozdíl. Díky studiu se mi rozšířily kompetence a získala jsem nové znalosti, které využiji v praxi. Zdravotnictví jde neustále dopředu a byla jsem ráda, že jsem si během studia mohla projít různými pracovišti a poznat nové postupy,“ doplňuje Martina Vaváková. Má také vzkaz pro všechny, kteří nad studiem uvažují: „Jděte do toho! Věřte, že nebudete litovat.“

Nemocnice podporuje v dalším vzdělávání nejen své zaměstnance, ale i samotnou šumperskou zdravotnickou školu, se kterou dlouhodobě spolupracuje. Poskytla také záštitu při podání žádosti v rámci projektu vyšší odborné školy, pomohla s vybavením učebny před jejím otevřením a pravidelně se také finančně spolupodílí na nákupu zdravotnických oděvů pro studentky a studenty zdravotnické školy. „Vidíme v této spolupráci ohromný smysl. A to nejen proto, že nám pomáhá navyšovat počet kvalifikovaných všeobecných sester přímo v regionu,“ vysvětluje Martina Suralová.

Na škole také vyučuje řada lékařů a sester, které pracují v naší nemocnici. Někteří nechyběli ani na slavnostním absolutoriu, které se nedávno uskutečnilo v Kostele Zvěstování Panny Marie. Nemocnice při této příležitosti dokonce nechala vyrobit slavnostní prapor, který škole při slavnostním ceremoniálu věnovala jako symbol podpory a dlouhodobé spolupráce. „Jsme opravdu pyšní na všechny naše zaměstnance, kteří se rozhodli pro kombinované studium a dokázali skloubit náročnou práci ve zdravotnictví, rodinný život i studium,“ uzavírá náměstkyně.

Dominika Pouličková, DiS.

Eliška Hojgrová, DiS.

Iveta Osladilová, DiS.

Jan Majstršín, DiS.

Karolína Jánětová, DiS.

Kateřina Hošková, DiS.

Martina Vaváková, DiS.

Petra Benešová, DiS.

Tereza Vyhánková, DiS.

Valerie Pojmonová, DiS.

Alžběta Berková, DiS.

Od skromných koncertů k jednomu z nejúspěšnějších festivalů hudby v Česku

Hudba dokáže spojovat lidi, místa i generace a v Šumperku to platí už pětadvacet let. Klášterní hudební slavnosti dnes neodmyslitelně patří ke kulturnímu životu města i celého regionu. MgA. Roman Janků, který stojí za jejich organizací, poodhaluje zákulisí této výjimečné hudební akce.

Klášterní hudební slavnosti, Klasika Viva, Preludium Aloise Motýla. To jsou všechno pojmy, které není třeba vysvětlovat nikomu, kdo má rád krásnou hudbu a navštěvuje koncerty v Šumperku, blízkém i vzdáleném okolí. Můžeme si každoročně přečíst bohaté programy, vidět a slyšet špičkové interprety. A bereme to všichni tak trochu jako samozřejmost, která tu vždy byla, je a bude. Jenže žádné takové dílo nevznikne samo od sebe a hudební festival takového rozsahu, jakým jsou Klášterní hudební slavnosti, už vůbec ne. Je za ním neskutečné množství práce, problémů, slz a potu, když organizátoři narážejí na lhostejnost a nepochopení. Ale také hodně štěstí, spokojenosti a radosti, když se dílo nakonec podaří. Za festivalovou hudební krásou, kterou na sebe necháváme působit, při které nás někdy mrazí v zádech a někdy nám i zvlhnou oči, stojí již 25 let MgA. Roman Janků. Violista a původně houslista, ale hlavně organizátor a manažer, který „za to všechno může“. Tak se pojdme podívat, jakým řízením osudu a jak velkým obloukem přes polovinu světa se vrátil do Šumperka, aby zde založil, vybudoval a rozvíjel jeden z největších festivalů klasické hudby v České republice.

Vzpomenete si na úplně první moment nebo momenty, které způsobily, že hudba bude Vaší celoživotní prací i posláním?

Není to jeden moment, ale období si pamatuji přesně. Navštěvoval jsem tehdejší Lidovou školu umění v Šumperku a někdy v šesté třídě mě vyučovala hudební nauku paní učitelka Lenka Nezbedová. Půjčovala mi desky s klasickou hudbou, moc mě to zaujalo a chtěl jsem poslouchat další. To byl zlom, kdy mě začala hudba opravdu bavit. Současně jsem byl členem školního smyčcového orchestru, kde bylo společenství prima lidí. Vzpomínám si na setry Stratilovy, Janu Štefáčkovou, Aleše Korgera, Hanku Pospíšilovou

a mnoho dalších, se kterými jsme si „sedli“ a vytvořili moc fajn komunitu. Trochu jsem si tím kompenzoval to, že jsem nemohl kvůli hlasivkám zpívat v dětském pěveckém sboru Motýli, přestože většina mých přátel do sboru chodila. Zažili jsme s orchestrem krásné chvíle. Vzpomínám na natáčení v Olomouci, kdy jsme spolu byli a pracovali celý den. V orchestru jsme hráli krásné skladby od Myslivečka, Bendy, Bacha, Beethovena a v té době se můj vztah k hudbě prohluboval a zrálo ve mně životní rozhodnutí.

Tehdejší LŠU, dnešní ZUŠ absolvovaly desítky tisíc lidí, každému z nich to něco přineslo. Ale kde je ta hranice mezi těmi, kdo hudebním vzděláním jenom projdou, a těmi, které to poznamená na celý život?

U mě to proběhlo v podstatě velmi jednoduše. Na konci sedmé třídy došlo na rozhodování

o střední škole. Asi jsem byl schopen jít na jakoukoliv střední školu, ve hře bylo gymnázium, ale k matematice a technickým předmětům jsem neměl úplně kladný vztah. Ne že bych je nezvládal, ale humanitní studium mě lákalo více. Zavrhl jsem gymnázium a řekl si, že zkusím konzervatoř. Pan učitel Raška „šel do vývrtky“, když jsem mu své rozhodnutí sdělil. Věcně mi tedy vysvětlil, že nás čeká půl roku dřiny a potu, techniky s etudami, stupnicemi s dvojhmaty atd. Je to podobně jako ve sportu, salto vzad se taky nenaučí nikdo za dva měsíce. Odjel jsem tedy do Pardubic k přijímacím zkouškám na konzervatoř. Zkouška má dvě části. Nejdříve nástroj a pak pohovor. Chtěl jsem studovat housle, ale v tomto oboru byl tradičně velký převis, tam bych zřejmě neuspěl, ale ve druhé části zkoušky u pohovoru jsem řekl, že chci hlavně studovat hudbu, a to zkušební komisi zaujalo. Místo houslí mi škola nabídla violu a byl jsem přijat.

Jak probíhá život patnáctiletého kluka na konzervatoři přes sto kilometrů od domova?

Čekala mě tvrdá práce. Asi jsem byl v začátcích ve hře na nástroj nejhorší, což mi řekl otevřeně i pan profesor. Když přijeli rodiče na první schůzky, tak jim sdělil, že mi čtyřku nedá, je to trojka a další už bude jenom na mně. Tak jsem to vzal za své a doháněl vše, co mi chybělo, abych si zasloužil místo ve škole. Bylo mi doporučeno cvičit 3 až 4 hodiny denně, snažil jsem se tomu alespoň přiblížit. V té době jsem bydlel na internátě, kde jsme si volný čas krátili i hraním pro radost. Ve druhém ročníku přišla změna profesora a také nastoupili mnozí starší kolegové – studenti. To byl velký stimul pro zlepšení, poměřoval jsem se s nimi a měl čím dál větší chuť do studia i hraní. V té době vzniklo na pardubické konzervatoři krásné lidské společenství, vlastně taková hudební rodina. Všichni jsme se znali, vzájemně se podporovali a pomáhali si. Ve třetím ročníku nás čekaly opět ročníkové zkoušky, a když jsem pak slyšel při závěrečném hodnocení, že violisti hráli líp než houslisti, tak jsem z toho měl opravdu velkou radost. V tu chvíli nás všechny muzika a nástroje doslova „pozřely“. Absolvoval jsem úspěšně konkurz do orchestru, hráli jsme před celými Pardubicemi a zažívali nádherné pocity. Podařilo se mi také získat čestné uznání poroty na prestižní soutěži hudebníků do 30 let. To už jsem věděl, že na violu umím, a v té době se rozhodl pro studium na pražské AMU. Ale ještě předtím jsem prošel konkurzem do Gustav Mahler Jugendorchestru, který založil slavný dirigent Václav Neumann s dalšími evropskými dirigenty. Původně byl myšlen pro mládež ze střední Evropy, od roku 1993 v něm hráli ale muzikanti z celého kontinentu. Měli jsme dva týdny soustředění v Bolzanu, další čtyři týdny koncerty napříč Evropou pod vedením

takových velikánů jako Claudio Abbado, Riccardo Chailly, Neeme a Paavo Järvi a mnoha dalších. Byla to úžasná zkušenost a navázání kontaktů s mnoha významnými lidmi.

Kam Vás zavedla studia a láska k hudbě v dalších letech?

Původně jsem si myslel, že po ukončení šestého ročníku v Pardubicích budu učit na hudebce stejně jako velká část absolventů. Rozhodl jsem se ale už během studia, že se přihlásím na AMU do Prahy. V šestém ročníku konzervatoře jsem složil zkoušky, první den nástroj, následně teorie a dějiny hudby, a byl jsem přijat. AMU je profesionální komunita. Kamarádi, přátelé, známí, všichni rádi poradí a pomohou. Stal jsem se členem Talichova komorního souboru. Objeli jsme celou Evropu, třikrát jsme koncertovali v Japonsku. V té době mě začalo zajímat, jak to organizačně funguje, a pustil jsem se do hudebního managementu. V Praze vznikl podle vzoru Vídně Prague Mozart Orchestra hlavně pro turisty. Hráli jsme v dobových krojích, vstupenky se prodávaly na ulicích a náměstích, jednoduše vše, po čem turista v Praze touží. V orchestru jsem nejdřív jen hrál a později převzal management i produkci. Začínali jsme v únoru čtyřmi koncerty, v červnu a srpnu jich bylo i šestnáct do měsíce. To trvalo skoro tři roky. Na konci studia jsem odjel na tři měsíce na stáž do Japonska a organizaci turistického orchestru přenechal jiným. V té době už jsem byl také ženatý, hraní a organizace byly zdrojem příjmů naší mladé rodiny.

I život v dalších letech Vás odvádí poněkud dále z rodného kraje i v souvislosti se založením rodiny a prací. Kde se nacházíte Rostoklaty, v nichž dnes žijete?

V malé, ale krásné obci Rostoklaty, nedaleko Českého Brodu, jsme se ocitli, protože jsme po letech strávených v Praze zatoužili po venkově, chyběl nám relax na zahradě a prostor pro naše dvě děti. Na počátku realitní krize po roce 2008 se nám podařilo koupit pozemek a postavit domek se zahrádkou, kde jsme šťastni a spokojeni. Obec má 600 obyvatel, obchod, poštu, kostel, fotbalové i další hřiště, vše, co má správná vesnice mít. Další výhodou je poloha nedaleko Prahy. Práci jsem měl jako zástupce ředitele na ZUŠ v Hostivaři, tak to bylo na dojíždění kousek.

Vaší rodnou obcí je ale Rapotín, základní školu jste absolvoval v Petrově, hudební školu v Šumperku. Co Vás přivedlo k myšlence vrátit se do rodného kraje a organizovat tak náročné projekty jako Klasika Viva a Klášterní hudební slavnosti?

Jednou nohou jsem zůstal v Šumperku i během

- ▶ studia. Hrál jsem na radnici při svatebních obřadech, absolvoval jsem jich snad stovky s desítkami oddávajících. V té době jsem byl také vyslán do Berlína na soutěž a potřeboval jsem si repertoár někde zahrát před obecnstvem. Zeptal jsem se tehdejšího starosty Petra Krilla, zda by to bylo možné na radnici v obřadní síni. Obecnstvo tehdy tvořila jeho rodina, moje rodina a přátelé, hrál jsem společně s mojí manželkou. Ale koncert se povedl a vznikla myšlenka, že by takových akcí mohlo být více.

Cyklus Klasika Viva vznikl před 25 lety a „Klásterky“ slaví letos 20. jubileum. Měl jste hned na počátku představu, že cílem je vytvoření jednoho z největších festivalů klasické hudby u nás? Nebo se to prostě stalo?

V hlavě se mi celou dobu honila myšlenka, co vlastně v té době nabízel Šumperk v oblasti klasické hudby. Samozřejmě Šumperský dětský sbor Motýlí a Preludium založené Aloisem Motýlem v návaznosti na sbor. Vedle toho už jen občasná představení s náplní tohoto žánru. Nosil jsem v hlavě nápad na pravidelné koncerty a z toho vznikla díky mé předchozí zkušenosti Hudba na radnici. Začínali jsme velmi skromně. Hrál jsem já, kamarádi a známí z AMU. Všichni tenkrát s radostí přijeli zahrát, byl to v mnoha případech začátek jejich kariéry. Nejdříve jsme přidávali židle v obřadní síni, pak přešli do výstavní síně v muzeu. V roce 2005 byl otevřen klášterní kostel, a to byl obrovský impuls, který změnil kulturu v Šumperku. Tak postupně vznikl cyklus Klasika Viva, jak ho známe dnes. Pak mi ale bylo líto, že tak úžasný prostor je prázdný v létě, a přišel nápad na Klášterní hudební slavnosti. Nejdříve jen v Šumperku, dnes Bruntál, Šternberk, Jeseník, Mikulov a mnoho dalších míst. Všude pro radost a potěšení těch, kdo mají krásnou hudbu rádi.

Přepadnul Vás někdy během toho čtvrt století splín a řekl jste si, že to zabalíte?

To se asi někdy stane každému, kdo podobné věci organizuje. Na začátku jsem se musel hodně učit propagaci. Články, fotky, dostat informace k veřejnosti. V té době mi hodně pomohly tehdejší místní deníky a týdeníky, jejich redaktoři, a také vedení domu kultury. Fungovalo to na jednoduchém základě: „Když si to zorganizujete, tak Vám pomůžeme.“ Ale i tak byla veškerá pomoc vítaná a důležitá. Tak jsem organizoval více a více a krize přišla paradoxně, když jsme se chtěli rozvinout, zlepšovat a expandovat do regionu. Samozřejmě především finanční. Neměli jsme takovou podporu, která by stačila našim představám o obsahu festivalu. Přesvědčovat kohokoliv o prospěšnosti a důležitosti našeho projektu bylo v té době hodně obtížné. A žádný organizátor podobného festivalu nechce stát na místě, nebo se dokonce vracet zpátky...

Je možné srovnat začátky festivalu a jeho dnešní podobu?

Na začátku byly tři koncerty. Dnes jsou to tři měsíce a program obsahuje třicet tři akcí. Podle toho se také změnilo financování a rozpočet. Zpočátku byla zásadně důležitá vložená energie a snaha získat podporu. Bez toho nejde udělat vůbec nic. Kromě energie jsem vložil do začátků také hodně vlastních prostředků. Zažili jsme únavu, ztráty, ale také radost z naplněných sálů a nádherných výkonů interpretů. Dnes se vytvořila krásná komunita kolem festivalu jak po stránce organizační, tak i interpretační. Není výjimkou speciální nastudování představení a jeho premiéra právě na našem festivalu. To vše nám dělá radost, která přebíjí nezdary a potíže.

Dokázal byste pojmenovat moment, který Vám za těch 25 let organizace utkvěl nejvíce v paměti? A na druhou stranu, koho byste chtěl mít na koncertě jako největší „hvězdu“ v budoucnosti?

Myslím, že jsme prožili mnoho nádherných chvil se skvělými interprety. Adam Plachetka, Musica Florea... Pokud bych měl ale vybrat jeden momentální vjem, tak velkým zadostiučiněním pro mne byla v roce 2024 v klášterním kostele Má vlast zahraná na historické nástroje souborem Musica florea, vše umocněno návštěvou paní Evy Pavlové, manželky prezidenta republiky. To byl z pohledu hudební a společenské úrovně nejsilnější moment. Druhým momentem bylo bez nadsázky získání Nemocnice Šumperk jako významného finančního partnera. Pro mě to bylo neskutečné povzbuzení a najednou jsem zjistil: „Aha, ono by to šlo...“. Navíc to byl zřejmě impulz pro další možné partnery z privátní sféry, kteří se k podpoře přidávají. Velkou radost mi dělají i jednotlivci, kteří se zapojují do našeho programu mecenášů. Dnes už je to velmi významná skupina podporující festival. A představa o budoucnosti? Líbilo by se mi přivést na festival operu pod širým nebem. Případně zorganizovat symfonii se sólovým klavírem někde v centru města. A třeba bude jednou na festivalu zpívat Magdalena Kožená.

Pro letošní program Klášterek jste zvolil téma „mosty“. Můžete říct, proč tohle téma a jak se projeví v letošním programu?

S tematickým kontextem při festivalu pracujeme již od roku 2022. Nejdříve to byl Jiří Antonín Benda jako skladatel, následovalo obecnější téma malá

Vídeň, pak české luhy a háje, po nich skladatelé mimo domov. Téma mosty pro letošní rok má více významů. Jednak propojení regionů od Bruntálu až po Mikulov. Mostem do minulosti chceme také aktivně zmínit významné osobnosti, které proslavily region. Leo Slezaka v minulosti a rodinu Kleinů, kteří dokonce jako podnikatelé mosty fyzicky stavěli. My budujeme mosty virtuální mezi generacemi, územími, kulturami a lidmi. A hudba je přece sama o sobě jedinečným a nenahraditelným mostem.

Jedním z partnerů festivalu je také Nemocnice Šumperk, jejíž vedení dlouhodobě podporuje podobné téma. Propojování různých světů a také heslo „do nemocnice nejenom s bolestí a nemocí“. Pořádáme koncerty v kongresovém sále, cimbál v netradičních sklepních prostorách, adventní koncerty, výstavy atd. Patří podle Vás kultura do areálu nemocnice?

Vzhledem k prostorám, kterými areál nemocnice disponuje, jednoznačně ano. Nedávno objevené sklepní prostory pod pavilonem P jsou prostě geniální. Cimbál se nabízí sám o sobě, ale dovedu si představit i jiný druh hudby. A tato akce jako prolog je krásným propojením se samotným festivalem. Kongresový sál je krásný moderní prostor. Pro festival jsou koncerty v areálu nemocnice již třetím rokem zajímavým obohacením.

Ještě dovoďte otázku na úplný závěr. Je něco, co ještě dnes kulturní nabídce v Šumperku chybí?

Z mého pohledu jednoznačně nezávislý koordinátor, který by vedl a řídil komunikaci, koordinaci, ale hlavně propagaci jednotlivých aktivit.

Každý týden se počítá: proč je u preeklampsie klíčové včasné sledování

Těhotenství je pro většinu žen krásné období, někdy se ale může zkomplikovat. Jedním z onemocnění, se kterým se ženy v těhotenství setkávají, je preeklampsie. V České republice se týká zhruba 5 až 10 % těhotných žen. Co to vlastně znamená a jak dnes mohou pomoci moderní technologie? O tom se rozprávěl primář našeho gynekologicko-porodnického oddělení MUDr. Karel Huml v podcastu The Bridge.

Co je preeklampsie a proč je důležité ji hlídat

Preeklampsie je onemocnění, které vzniká pouze v těhotenství. Projevuje se vyšším krevním tlakem a může být spojená i s dalšími příznaky, například bolestí hlavy nebo nevolností. „Nejde o nemoc, kterou bychom uměli jednoduše vyléčit. Je to stav, který musíme pečlivě sledovat a podle vývoje na něj reagovat,“ vysvětluje primář Huml. Dobrá zpráva je, že při včasné zachycení a pravidelném sledování lze většinu situací zvládnout bezpečně, pro maminku i miminko.

Možná by se mohlo zdát, že s pokrokem medicíny bude žen s preeklampií ubývat. Zatím to tak ale bohužel není. „Jedním z důvodů je to, že ženy mají dnes první dítě ve vyšším věku. A s věkem přirozeně roste i riziko vysokého krevního tlaku,“ říká primář Huml. „Zároveň pořád neznáme přesnou příčinu vzniku preeklampsie.“

Penelope: pomocník, který vás hlídá i doma

Právě potřeba mít o pacientkách přehled i mimo nemocnici vedla ke vzniku aplikace Penelope. „Dříve si ženy zapisovaly hodnoty naměřeného tlaku na papír a lékaři je vyhodnocovali až zpětně. Dnes máme data k dispozici v reálném čase,“ popisuje primář Huml. Aplikace umožňuje jednoduše zapisovat krevní tlak, výsledek testu moči a případné obtíže (např. bolest hlavy nebo nevolnost). Lékaři pak vidí vývoj průběžně a mohou včas reagovat. „Systém vyhodnocování funguje jednoduše, jako semafor. Zelená znamená, že je vše v pořádku. Žlutá nebo červená nás upozorní, že je potřeba reagovat,“ doplňuje. Zajímavé přitom je, že mnoho maminek se díky aplikaci naučí své tělo lépe vnímat. „Často se nám ozvou samy ještě dřív, než data stihneme zkontrolovat. A to je skvělé.“

Každý týden se počítá

Pokud se preeklampsie objeví, cílem lékařů je udržet těhotenství co nejdéle bezpečně pro maminku i miminko. „Každý týden navíc má obrovskou cenu,“ říká primář Huml. „Když se dostaneme přes 28. týden, riziko vážných komplikací u miminka už je výrazně nižší.“ Právě včasné zachycení změn a pravidelné sledování mohou v tomto ohledu sehrát zásadní roli.

Do budoucna by aplikace Penelope mohla pomáhat ještě víc. „Chtěli bychom, aby nám jednou uměla inteligence pomohla rozpoznat riziko preeklampsie ještě dřív, než se naplno projeví,“ říká primář Huml. K tomu jsou potřeba data. I proto má smysl, když ženy aplikaci aktivně používají.

Péče na míru je dnes standard

V šumperské porodnici se dlouhodobě zaměřujeme na individuální přístup ke každé ženě. „Pojem alternativního porodu už dnes nedává smysl,“ uzavírá primář Huml. „Standardem je individualizace. Každá žena má právo na porod, který jí vyhovuje, pokud je bezpečný pro ni i pro miminko. To je podle mě základ respektu.“

Celý rozhovor s primářem Humlem si můžete poslechnout v podcastu The Bridge na všech běžných platformách nebo po načtení QR kódu níže.

Primář gynekologicko–porodnického oddělení MUDr. Karel Huml

Od krizových scénářů po každodenní provoz. Jak se hlídá bezpečnost nemocnice?

Nemocnice nikdy nespí. Každý den jejím areálem projdou stovky pacientů, návštěvníků i zaměstnanců. Za zdmi jednotlivých pavilonů probíhá nejen zdravotní péče, ale také nepřetržitá práce lidí, kteří dohlížejí na bezpečnost provozu, zaměstnanců i pacientů. Ať už jde o prevenci pracovních úrazů, zabezpečení areálu, krizové situace nebo spolupráci se složkami integrovaného záchranného systému (IZS). O tom, co všechno bezpečnost v nemocnici obnáší, jsme si povídali s bezpečnostním manažerem Nemocnice Šumperk Ing. Janem Stejskalem, MBA a technikem BOZP a PO (bezpečnost a ochrana zdraví při práci a požární ochrana) Ing. Ondřejem Diblíkem.

Ing. Ondřej Diblík (vlevo) a Ing. Jan Stejskal, MBA

„Většina lidí si pod pojmem bezpečnostní manažer představí někoho, kdo sedí u počítače a sleduje kamery. Realita je ale mnohem pestřejší,“ říká Jan Stejskal. Jeho práce podle něj stojí na dvou základních pilířích. „První je fyzické zabezpečení areálu, kamerové systémy, vstupy do budov, dopravní obslužnost nebo spolupráce s externí bezpečnostní službou. Druhou část tvoří krizové řízení, tedy příprava postupů pro mimořádné situace, a koordinace se složkami IZS.“ Specifikem nemocničního prostředí je podle něj především to, že nemocnice musí zůstat otevřená a dostupná 24 hodin denně. „Musíme hledat rovnováhu mezi otevřeností vůči pacientům a zároveň dostatečnou ochranou areálu. A právě to je asi největší výzva.“

Podobně rozmanitou práci má také technik BOZP a PO Ing. Ondřej Diblík. „Žádný den není stejný. Někdy strávím většinu dne v kanceláři nad dokumentací, školeními nebo řešením legislativních požadavků. Jindy jsem prakticky celý den v terénu při kontrolách pracovišť nebo auditech,“ popisuje. Právě pravidelná přítomnost přímo v provozu je podle něj zásadní. „Za stolem rizika nevidíte. Je potřeba mluvit se zaměstnanci, vidět běžný chod oddělení a vnímat provoz v reálných podmínkách. Často právě při běžné kontrole člověk odhalí drobnosti, které by v budoucnu mohly znamenat větší problém.“ Bezpečnost v nemocnici přitom zdaleka neznamená jen kontrolu hasicích přístrojů nebo únikových cest. „V nemocničním prostředí se setkává obrovské množství různých provozů, od operačních sálů přes technické zázemí až po administrativu. Každé pracoviště má svá specifická rizika a klíčem je systém a zapojení lidí přímo na pracovištích. Každodenní zodpovědnost

začíná u vedoucích pracovníků, kteří jsou a musejí být první linií kontroly ve svém provozu,” vysvětluje Ondřej Diblík.

Z pohledu pracovních úrazů řeší nemocnice nejčastěji poranění ostrými předměty. Jen za loňský rok jich evidovala 26. „Je to typické hlavně pro zdravotnický personál pracující s jehlami nebo chirurgickými nástroji,” říká Ondřej Diblík. Objevují se ale také úrazy při manipulaci s pacienty nebo pády a uklouznutí. Velkou roli podle něj hraje pracovní tempo a únava. „Ve zdravotnictví lidé pracují pod velkým tlakem a často v psychicky i fyzicky náročných podmínkách. Některým situacím nelze úplně zabránit, ale správné návyky a dodržování postupů dokážou riziko výrazně snížit.” Za důležité považuje také to, aby zaměstnanci nepřehlíželi zdánlivé maličkosti. „Spousta mimořádných událostí nevznikne jednou velkou chybou, ale kombinací drobných odchylek. Nepořádek na pracovišti, nevhodně vedený kabel nebo nepoužití ochranných pomůcek kvůli spěchu.”

Bezpečnost rozsáhlého areálu a každodenní výzvy

Areál Nemocnice Šumperk je rozsáhlý s mnoha pavilony a desítkami oddělení. Z pohledu bezpečnosti to znamená nutnost kombinovat více vrstev ochrany. „Bezpečnost nelze vyřešit jedním opatřením,” vysvětluje Jan Stejskal. „Pracujeme s více úrovněmi zabezpečení, od perimetru areálu přes vstupy do budov až po citlivá místa, jako jsou serverovny nebo oddělení s omezeným přístupem.”

Důležitou roli hraje také externí bezpečnostní služba. Nemocnice spolupracuje se společností Sunix, jejíž pracovníci jsou v areálu přítomni nepřetržitě. „Přítomnost ochranky má velký preventivní efekt. Často pomůže problémům předcházet už jen samotná přítomnost uniformované osoby,” popisuje Jan Stejskal. Bezpečnostní služba zároveň bývá první na místě při konfliktních situacích. Nejčastěji řeší agresivní pacienty nebo návštěvníky, neoprávněné vstupy či dopravní komplikace v areálu.

Právě doprava a parkování dnes patří mezi největší provozní témata nemocnice. „Areál je velmi specifický. Pohybují se v něm sanitky, zásobování, technika údržby, ale také pacienti po operacích, senioři nebo rodiče s kočárky,” popisuje Jan Stejskal. Situaci dlouhá léta komplikovalo také vlastnictví komunikací. „Většina pozemků patřila městu Šumperk, což výrazně omezovalo naše možnosti situací řešit. Po odkupu pozemků nemocnicí se ale začaly dělat první důležité kroky: opravy komunikací, doplnění značení a nyní připravujeme komplexní obnovu dopravního značení v areálu.” Největším problémem podle něj zůstává neukázněnost řidičů. „Opakovaně řešíme parkování na místech vyhrazených pro záchrannou službu nebo blokování průjezdů.”

Cvičení krizových situací

Nemocnice se pravidelně připravuje i na krizové situace. V loňském roce proto proběhla dvě rozsáhlá cvičení složek IZS. První bylo zaměřeno na přítomnost aktivního střelce v areálu nemocnice. ►

Cvičení biohazard – pacient s vysoce nakažlivým onemocněním

► „Cvičení vedla Policie ČR a nemocnice poskytla prostory i figuranty. Policisté si mohli vyzkoušet zásah v reálném nemocničním prostředí, které je velmi specifické,“ vysvětluje Jan Stejskal. Druhé cvičení simulovalo příjem pacienta s vysoce nakažlivým onemocněním. „Zapojily se všechny složky IZS. Hasiči prováděli dekontaminaci, záchranná služba spolupracovala na péči o pacienty a policie zajišťovala perimetr,“ popisuje. Podle něj jsou podobná cvičení nenahraditelná. „Každá složka funguje skvěle samostatně. Ale ve chvíli, kdy musejí policie, hasiči, záchranáři a nemocniční personál spolupracovat v reálném čase, ukáže se, jak důležitá je souhra a komunikace.“

Že nejde jen o teoretické scénáře, ukazuje i situace z letošního března. Nemocnice tehdy čelila anonymní výhrůžce bombovým útokem. „Pacient telefonicky žádal předepsání léků na spaní. Po odmítnutí začal vyhrožovat, že nemocnici vyhodí do povětří,“ vzpomíná bezpečnostní manažer. Nemocnice okamžitě kontaktovala policii a díky rychlé spolupráci i bezpečnostním systémům se podařilo pachatele během několika hodin dohledat a zadržet. „Mezi telefonátem a zadržením pachatele bylo pět velmi intenzivních hodin. Právě v takových chvílích se ukazuje, proč je důležité mít funkční bezpečnostní systémy a nastavené krizové postupy.“

Poslední cvičení nemocnice absolvovala na konci dubna. „Představte si, že nemocnice během krátké chvíle přijme velké množství zraněných najednou. Dopravní nehoda, průmyslová havárie nebo jiné mimořádné události. To jsou situace, na které musí být nemocnice připravena, a právě to řeší traumatologický plán,“ vysvětluje Jan Stejskal. Cvičení tohoto druhu je organizačně velmi

náročné a vyžaduje koordinaci všech složek IZS. Pro simulaci reálné situace byla propojena dvě samostatná cvičení do jednoho scénáře. Výbuch nelegální varny drog, kdy na místě zasahovali hasiči, záchranáři i policie. Z místa fiktivní havárie pak byli do nemocnice převezeni figuranti jako zranění. „Je potřeba synchronizovat příjezd záchranné služby, třídění a péči o zraněné, kapacity jednotlivých oddělení, komunikaci s vedením nemocnice a souběžné zajištění standardního provozu pro ostatní pacienty. Výsledek stál za to, cvičení přineslo konkrétní poznatky, které teď zapracováváme do interních postupů,“ doplňuje Jan Stejskal.

Význam pravidelných kontrol a nácviků potvrzuje i Ondřej Diblík. Jako příklad uvádí nové záložní diesela agregáty nemocnice, které slouží jako náhradní zdroj elektrické energie při výpadku proudu. „Každý měsíc provádíme jejich testování. Při jednom z pravidelných testů se podařilo odhalit technickou závadu, která by při skutečném výpadku mohla způsobit problém při nastartování jednoho z agregátů,“ popisuje. Díky tomu bylo možné závadu včas odstranit. „Přesně proto se tyto kontroly dělají, aby se případné problémy zachytily ještě před krizovou situací.“

Oba se shodují, že bezpečnost v nemocnici nestojí jen na technologiích nebo bezpečnostních pracovnících. „Bezpečnost není práce jednoho člověka. Je to sdílená odpovědnost všech, kdo se v areálu pohybují,“ říká Jan Stejskal. Podobně to vnímá i Ondřej Diblík. „Každý zaměstnanec by měl mít v hlavě jednoduchou zásadu: pokud vidím riziko, neobcházím ho a nemlčím o něm. Bezpečnost je věcí nás všech.“

Traumaplán – cvičení příjmu velkého počtu pacientů najednou

Poděkování všem zdravotníkům, kteří své povolání vnímají víc jako poslání než jen zaměstnání

Datum v kalendáři 8. března má zejména starší generace spojený s mezinárodním dnem žen. Já tento den budu mít od loňského roku spojený s „druhými“ narozeninami mého bratra (50 let). V ten den totiž René prodělal masivní krvácení do mozku a díky duchapřítomnosti táty (90 let) mu byla přivolána rychlá zdravotnická pomoc. Sanitka jej převezla následně do FN v Olomouci, kde jej hned na neurochirurgii operovali. Za tři dny byl převezený do Šumperka na oddělení ARIP.

Bratr stále „zápasil“ s vysokým krevním tlakem a byl udržovaný v umělém spánku. Když se ho 12. března lékaři rozhodli probudit a odpojili jej od dýchacího přístroje, došlo u něj k zástavě srdeční činnosti a musela být zahájena resuscitace. Bratr musel být opět uvedený do umělého spánku. Ten den proběhly turbulentní změny jeho zdravotního stavu, byl v takovém stavu, že nám pan primář opatrně naznačil, abychom se s ním přišli rozloučit... Dorazili jsme co nejdříve s manželem i tátou. Všechny kontrolky svítily červeně a vykazovaly hraniční hodnoty životních funkcí. Situace dle lékařky byla velmi vážná – kritická.

V podvečer se za ním zastavily také moje dospělé děti a ty už přišly s povzbudivější zprávou. Oba jsou věřící a po tom, co nad ním oba prožili silný duchovní dotek v modlitbě, přestaly kontrolky přístrojů „alarmovat personál“ a hodnoty životních funkcí postupně padaly do normálnějších hodnot.

Jaká byla naše radost, když ještě ten den večer ošetřující lékařka paní MUDr. Petreková, která měla celý den službu na ARIPu, zavolala a s neskrývanou radostí nám sdělila, že se pokusili bratra znovu probudit z umělého spánku, a tentokrát nenastaly žádné komplikace, ale naopak bratr reagoval na různé pokyny, hýbal končetinami, a nakonec potvrdil i funkci obličejových svalů. Hospitalizace na ARIP trvala téměř tři týdny, po tu dobu jsme jej navštěvovali každý den a mohla jsem tak sledovat péči i přístup jednotlivých zdravotníků u lůžka a komunikaci s námi rodinnými příslušníky. Bratr ještě delší čas ležel, ale když po několika dnech začal chodit, tak jsem velmi kvitovala snahu o jeho „zaměstnání“ různými aktivitami. To, co komplikovalo

komunikaci s ním, byla docela těžká forma afázie, ale i to se dařilo s dobrou vůlí překonat.

Paní doktorce Petrekové jsem vděčná nejenom za úspěšnou resuscitaci bratra, ale stejně tak i za následnou péči o něj na oddělení ARIP, což bylo téměř 3 týdny. Po celou dobu se zajímala o vývoj a snažila se právě o jeho zapojení do aktivit, kterých byl schopný. Paní doktorka nám samozřejmě nemohla zaručit, že vývoj půjde už jenom dobře a na konci to bude úplně super, ale její přístup a komunikace s námi byla vždy velmi lidská.

Jsem vzděláním také zdravotník, něco tedy o této profesi vím – dokonce jsem sama po maturitě mohla nastoupit právě na oddělení ARO šumperské nemocnice, které bylo tehdy nově zřízeno na patře bývalé chirurgie. My, jako žákyňky, jsme se na praxi za dveře ARO tenkrát vůbec nedostaly, proto jsem byla tímto místem velmi poctěna. A už tehdy, před 45 lety, kdy jsme zdaleka nedisponovali takovým materiálem, přístroji a jinými vymoženostmi, které jsou ve zdravotnictví k dispozici dnes, jsem si uvědomovala, jak důležitá je erudice lékařů či zdravotních sester, avšak i jejich přístup k pacientům.

Proto mě také potěšila odpověď jednoho ze zdravotních bratrů, když jsem to zmínila u lůžka mého bratra na ARIPu, tak i on odpověděl, že nejde tolik o přístroje, ale právě o ten přístup zdravotníků.

Je to tedy rok a 1 měsíc od doby, co jsme s bratrem celá rodina prožívali jeho zázračné oživení a postupné uzdravování. Ale protože afázie do jisté míry stále přetrvává a bratr je svobodný, jsem jeho ►

▶ nejbližší rodinný příslušník, který se o něj může starat. Naučila jsem se s ním komunikovat a stala se jeho tlumočnicí. Všechna jeho kontrolní vyšetření domlouvám já a také jej na ně doprovázím. Za ten rok jsme absolvovali mnoho desítek vyšetření na různých odděleních šumperské i olomoucké nemocnice.

Musím otevřeně říct, že jsme zažili i méně příjemná jednání zdravotníků, a někdy bych to stručně označila jako „náráz do zdi“. Proto jsme po roce

také nezaváhali, abychom spolu s bratrem mohli paní doktorce Petrekové na oddělení ARIP srdečně poděkovat za její příkladnou službu pacientům, která je v jejím případě skutečným posláním.

Na závěr bych chtěla moc poděkovat i těm dalším zdravotníkům, kteří se se mnou a mým bratrem během té doby setkali a kteří jsou nejen odborně zdatní, ale také navíc vstřícní a empatičtí.

Iva (Hakenová) Hlavsová

Family Days s Nemocnicí Šumperk

Ve čtvrtek 21. a v pátek 22. května se uskutečnily první Family Days s Nemocnicí Šumperk. Dopolední program patřil mateřským školám, odpoledne se pak brány Pavlínina dvora otevřely široké veřejnosti. Pro předškoláčky jsme společně se Sportimáčkem připravili spoustu sportovních a soutěžních stanovišť, mezi kterými nechyběla opičí dráha nebo oblíbený skákací hrad.

Do odpoledního programu se zapojili také naši partneři Cannibals Baseball Šumperk, Golf Club Rapotín, HK Mladí draci Šumperk, Hasičský záchranný sbor Olomouckého kraje, Acrobat Park Štítý a Všeobecná zdravotní pojišťovna, kteří odpoledne obohatili svými aktivitami.

Děkujeme všem návštěvníkům za skvělou atmosféru a už teď se těšíme na další společné setkání. Velké poděkování patří také studentkám Gymnázium Šumperk a svěřencům HK Mladí draci Šumperk za pomoc s přípravami i celé Střední zdravotnické škole a Vyšší odborné škole zdravotnické Šumperk za spolupráci a podporu během celé akce.

„Naše“ miminka a nejmenší pacienty hlídají nové monitory dechu

Děti narozené v naší porodnici „hlídá“ jedenáct nových monitorů dechu. Novorozenecké oddělení je získalo od Nadace Křížovatka. Monitory budou strážit spánek miminek i nejmenších dětských pacientů, hospitalizovaných na dětském oddělení.

Jedenáct nových monitorů dechu předala našemu novorozeneckému oddělení Nadace Křížovatka. „Monitory dechu, které díky štědrosti našich partnerů nemocnicím poskytujeme, mohou zachránit životy dětí a poskytnout rodičům nenahraditelný pocit jistoty. Naší vizí je zajistit, aby každé novorozené miminko mělo ve své postýlce monitor dechu. Aktuálně vybavujeme monitory dechu více než 70 českých nemocnic a porodnic a pomáháme také zřizovat výpůjční místa, aby rodiče mohli využít tyto přístroje i doma, pro bezpečnější spánek svých dětí,“ vysvětlila během předání nových monitorů regionální manažerka pro oblast Moravy z Nadace Křížovatka Hana Michnová.

Monitor dechu hlídá nejen zástavu dechu, ale také apnoe pauzy, takzvané bezdeší a jakékoliv další nepravidelnosti dechu novorozence. Je vybaven velmi citlivými senzory, které nepřetržitě snímají pohyby miminka. Monitory jsou schopny zachytit i nepatrné zvedání dětského hrudníku a nepřetržitě tak monitorují životní funkce. Pokud tedy dojde ke změně frekvence dýchání či výkyvu, začne monitor dechu nejprve lehce vibrovat, což podnítí miminko k tomu, aby se znovu nadechlo. Nedojde-li k nádechu a zastaví-li se dech na více než 20 sekund či klesne dechová frekvence, spustí se alarm, jenž přivolá pomoc dospělého, který může dítěti včas poskytnout první pomoc.

„Monitory dechu jsou naprosto nepostradatelnou součástí našeho oddělení. A protože mají určitou životnost, musíme je samozřejmě pravidelně obměňovat. V Nemocnici Šumperk hlídají monitory dechu všechny nově narozené děti a také kojence na našem dětském oddělení. Mám radost i z toho vysokého čísla devadesáti procent rodičů, kteří si monitory dechu pořizují domů. V případě, že si nákup nového přístroje nemohou dovolit, mohou si díky naší spolupráci s Nadací Křížovatka monitory od nemocnice za drobný poplatek vypůjčit,“ vysvětluje primárka dětského oddělení MUDr. Andrea Lysáková.

Syndrom náhlého úmrtí kojenců (anglicky Sudden Infant Death Syndrom, SIDS) označuje náhlé a nevysvětlitelné úmrtí kojenců do jednoho roku života během spánku. Tento tragický jev nelze předvídat na základě zdravotního stavu dítěte a zůstává neobjasněný i po pitvě, důkladném ohledání místa úmrtí a bedlivém prozkoumání lékařské dokumentace. Pokud nelze přesně určit příčinu úmrtí, stanovuje se jako důvod diagnóza

SIDS. SIDS postihuje především děti ve věku 2 až 4 měsíců, kdy dochází k téměř 70 % všech případů.

Nadace Křížovatka se dlouhodobě věnuje podpoře povědomí veřejnosti o syndromu náhlého úmrtí novorozenců a o možnostech ochrany ohrožených dětí do jednoho roku věku. Díky dárcům a sponzorům pomáhá vybavit české nemocnice a porodnice monitory dechu Babysense, který je registrován u Ministerstva zdravotnictví ČR jako zdravotnická pomůcka. Za 30 let své existence se nadaci podařilo vybavit novorozenecká a dětská oddělení českých nemocnic už 13 tisíci monitory dechu v celkové hodnotě přesahující 40 milionů korun.

Velké poděkování za podporu v šumperském regionu patří: AMPUL SYSTEM s. r. o., ASD Software, Ltd., SART – construction and reconstruction Inc., Sikorová a spol. s r. o., ENTER s. r. o., kteří se na nákupu nových přístrojů významně finančně podíleli.

Příběh 130 let zdravotní péče v Šumperku

Letos v březnu uplynulo 130 let od slavnostního otevření první nemocnice v Šumperku. Významné výročí si Nemocnice Šumperk připomněla veřejnou besedou, která se uskutečnila v úterý 24. března od 17 hodin ve velkém sále Městské knihovny T. G. Masaryka.

Beseda se uskutečnila ve spolupráci se vzdělávací platformou MAPO academy, Vlastivědným muzeem v Šumperku a Městskou knihovnou T. G. Masaryka v Šumperku. Návštěvníkům nabídla jedinečnou příležitost nahlédnout do bohaté historie zdravotnického zařízení, které prošlo během uplynulého století zásadní proměnou. O historickém vývoji nemocnice promluvila historička Mgr. Michaela Kollerová.

„Dozvěděli jsme se například o významných lékařských osobnostech, které jsou neoddelitelnou součástí historie šumperské nemocnice. Společně jsme si také připomněli a přiblížili činnost Dobrovolné záchranné společnosti v Šumperku, která byla založena v roce 1929 a která fungovala jako předchůdkyně dnešní záchranné služby. Její dobrovolníci byli připraveni pomáhat lidem

ve dne i v noci a zajišťovali první pomoc i převoz do nemocnice. Kromě historického výkladu, kterého se ujala Mgr. Michaela Kollerová z Vlastivědného muzea v Šumperku, otevřela beseda také témata současnosti a budoucího směřování nemocnice,“ vysvětluje organizátor akce a šéf vzdělávací platformy MAPO academy MUDr. Pavel Brauner, Ph.D., MCI.

Počátky šumperské nemocnice sahají do konce 19. století. Myšlenka její výstavby vznikla už v roce 1880. Zrealizovat se jí však podařilo až díky významnému finančnímu daru Dr. Carla Chiariho v roce 1893 a následné veřejné sbírce iniciované starostou Rytterem von Tersch. Samotná výstavba nemocnice byla zahájena na podzim roku 1894, a to na základě návrhu vídeňského architekta von Berghofa.

► Nová nemocnice byla veřejnosti slavnostně předána 9. března 1896. Disponovala tehdy 70 lůžky a moderním vybavením odpovídajícím tehdejší době. Prvním primářem se stal lékař August Hager, který od začátku svého působení v Šumperku patřil k největším zastáncům myšlenky výstavby nové nemocnice. Ta se po svém otevření v následujících desetiletích postupně dál rozšiřovala. Vznikala nová oddělení, přibývaly pavilony i technické zázemí a výrazně rostla kapacita i rozsah poskytované zdravotní péče.

Zásadní rozvoj nastal zejména po druhé světové válce, kdy nemocnice dosáhla kapacity 400 lůžek a postupně se rozšířila o specializovaná pracoviště. Další významné investice přišly v druhé polovině 20. století a po roce 1989, kdy byl postaven Pavilon C, který nyní nemocnice plánuje komplexně zrekonstruovat. Výraznou proměnou pak prošla

nemocnice také v poslední desetileté dekádě, kdy se jejím majitelem stal MUDr. Martin Polach, MBA. Právě v tomto období přišly nové investice, včetně výstavby nového radiodiagnostického pavilonu. Nemocnice posílila personálně, rozšířila služby a začala se více využívat moderní technologie i postupy. Díky tomu dnes nemocnice nabízí kvalitní a bezpečnou péči, která odpovídá nárokům současné medicíny i potřebám pacientů.

Děkujeme všem hostům, zaměstnancům i návštěvníkům, kteří na besedě vytvořili výjimečnou atmosféru a doplnili ji i osobními vzpomínkami ze života nemocnice. Samozřejmě děkujeme Městské knihovně T. G. Masaryka Šumperk za spolupráci při organizování besedy a stejně tak Vlastivědnému muzeu v Šumperku za obsahovou přípravu a podporu.

Zleva: JUDr. Martin Polach, Mgr. Michaela Kollerová, MVDr. Pavel Brauner, Ph.D., MCI

LÉKÁRNA
NEMOCNICE ŠUMPERK

Naší prioritou je vaše zdraví

LÉKÁRNA NEMOCNICE ŠUMPERK

Nerudova 640/41, 787 01 Šumperk
lekarna@nemocnicesumperk.cz
+420 583 334 542

LÉKÁRNA NEMOCNICE ŠUMPERK II

Slovanská 281/22, 787 01 Šumperk
lekarna2@nemocnicesumperk.cz
+420 720 808 518

Každý měsíc nám od pacientů dorazí mnoho poděkování. Ať už elektronicky, klasickou poštou nebo přes sociální sítě. Rozhodli jsme se některá z nich pravidelně zveřejňovat také v našem Magazínu.

Vážený pane doktore Vyasi, vážené sestřičky,

ráda bych Vám touto cestou ze srdce poděkovala za Vaši obětavou péči a rychlý zásah při záchraně života mého manžela, jste člověk na pravém místě. Velmi si vážím Vaší rychlé reakce a nasazení, které pro nás znamenaly naději v těch nejtěžších chvílích.

Mé poděkování patří také posádce rychlé záchranné služby za jejich rychlý a odborný převoz na specializované pracoviště v Olomouci, kde i jim patří nemalá zásluha.

Ještě jednou Vám všem patří upřímné a velké díky.

Ráda bych touto cestou vyjádřila moje poděkování personálu ortopedického oddělení, kde mi byl proveden výkon artroskopie kolene. Po celou dobu od přijetí až po propuštění z nemocnice jsem se cítila bezpečně, bez jakéhokoliv strachu z výkonu. A to vše díky přívětivému a vysoce profesionálnímu přístupu lékařů, sester a dalšího personálu.

Zároveň bych ráda poděkovala panu primáři MUDr. Hudcovi, který vedl anestezii během výkonu za taktéž profesionální a velmi lidský přístup. V neposlední řadě bych ráda ocenila vstřícný a profesionální přístup pana MUDr. Bartoně, se kterým jsem byla velice spokojena.

S klidným svědomím mohu prohlásit, že získané informace o kvalitě výkonů prováděných v Nemocnici Šumperk nejsou nadsazené, ale pravdivé.

Vážené vedení gynekologického oddělení,

ráda bych vám touto cestou vyjádřila poděkování za péči, které se mi dostalo na vašem oddělení při plánovaném zákroku.

Zvláštní poděkování patří sestřičce Alžbětě Berkové, která ke mně od samého začátku přistupovala velmi lidsky, s klidem a pochopením. V situaci, která je pro každou ženu velmi intimní a stresující, pro mě její přístup znamenal velkou oporu. Mé poděkování patří i ostatním – od samotného příjmu až po odchod domů.

Ráda bych zároveň vyzdvihla i práci operačního týmu. Díky jejich laskavosti a pochopení jsem se po celou dobu cítila v bezpečí a v dobrých rukou. Mé díky patří celému týmu, ale obzvláště bych chtěla poděkovat anesteziologii (lékařce a zdravotní sestřičce) a také paní sanitářce. Bohužel jsem byla ve stavu, kdy jsem nebyla schopna zaznamenat jména a příjmení.

Budu ráda, pokud se mé uznání dostane i k nim jako ocenění jejich každodenní práce.

POMŮČKA: ALUPRA DRAHO, BY KARI, KEMPR, MAINE, MANN, NARPA, PETRIN, RID	ZNAČKA MINUTY	Z VNĚJŠÍ STRANY	DIVADELNÍ FAKULTA AMU	SOUHLAS		SODNÍ PŘÍPAD	DOMÁCKY ALENA		CITO- SLOVCE RYCHLEHO LETU PTKA	DŮSTOJNÁ STARŠÍ ZENA		POSVÁTNÍ	OPROTI	SÍDLO NA OSTROVĚ ŠIKOKU	VLASTNĚ	INIC, ZPĚVAČKY LANGE- ROVĚ	
VÝDĚLEK					MODEL VOZU FORD			CHEM. ZN. FERMIA ZAKVIČENÍ VEPŘE			DOMÁCKY SVATAVA						
JMÉNO HERCE TROJANA					MRAV (ZAST.) CTNOSTNÁ						KOLEM (BÁSNICKY) ANGL. LÁSKA						
1. DÍL TÁJENKY									SILOU SUNOUT KUPREDU PŘILOŽIT								SOLMIZAČNÍ SLABIKA
	TEDY DOPRAVNÍ PODNIK (ZKR.)				KÓD TANZANIE MUŽSKÉ JMÉNO			OPAK PRO PROFESNÍ POSTUP						EVROPAN MÁMA (ZDROB- NĚLE)			
MPZ DÁNSKA			OSOBNÍ ZAJMENO KULEČNÍ- KOVÝ ÚDER				KŘOVINATÝ POROST NĚMECKÝ LITERÁT						DESKÁ ŘEKA ČLEN KONGREGACE BRATŘÍ NEJSVĚTĚJŠÍ SVATOSTI				
PRÁZDNÁ						STÁT USA NANYNKA						DĚTSKÝ POZDRAV ZNAČKA FOTO- APARÁTŮ			ANGL. DLÁZDĚNÝ	DROBNÉ RTY	
	URAZIT CHŮZI	TOHLE DRUH KORENÍ			PAPÍRNICTVÍ DESETINA LITRU (HOVO- ROVĚ)						TÁBORNÍK INIC, HERCE ZEDNÍČKA						
KÓD UKRAJINY				AKVARIJNÍ RYBKA ANGL. AUTO						STŘETNOUT POSTAVA ZE SERIALU MOSTI							
2. DÍL TÁJENKY																	
SLOVENSKÝ IR			ASOCIACE CESTOV- NÍCH KANCELÁŘÍ (ZKR.)				RUMUNSKÝ VRÁSKA				DRUH LENO- CHODA				EVROPSKÁ KOMISE (ZKR.)		
CHEM. ZN. TITANU			DLOUHÝ A ÚZKÝ ZÁLIV				KMEN FILIPIN				INTERNET. DOMÉNA PRO SVATÝ KRÝSTOF A NEVIS				RAŠELINNÉ BAHNO		

3	4	5		6	2
	2	1	5	3	4
5	3	4	2		6
	6	2	4	5	
4		3	6	2	1
	1	6	3		5

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

9. 6. 2026 | 14.00 – 18.00 hod.

Začínáme v přízemí **pavilonu R!**

